

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **N. V. H.**, zast. Mgr. Richardem Polmou, advokátem, se sídlem v Mladé Boleslavi, náměstí Republiky 946, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2004, č. j. 46 Az 1111/2003 – 24, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra č. j. OAM-3250/VL-16-P25-2002 ze dne 21. 11. 2003 bylo rozhodnuto tak, že se žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, a současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v platném znění. Své rozhodnutí žalovaný opřel o zjištění, že důvodem, pro který žalobce podal návrh na zahájení řízení, byla jeho snaha o legalizaci pobytu na území České republiky v souvislosti s udělením správního vyhoštění, když jinak byly příčiny jeho odchodu ze země původu (Vietnamu) ryze ekonomické, eventuelně pracovněprávní, které stojí zcela mimo důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Neshledal rovněž důvody pro udělení azylu podle § 13 uvedeného zákona (za účelem sloučení rodiny azylanta), ani podmínky pro udělení azylu humanitárního ve smyslu § 14 téhož zákona. Správní orgán současně nezjistil existenci překážek vycestování cizince (ustanovení § 28 zákona o azylu v platném znění).

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce včas u Krajského soudu v Praze žalobu, v níž namítal, že byl v předcházejícím řízení o udělení azylu jako účastník řízení na svých právech zkrácen, a proto žádá soud o přezkoumání tohoto rozhodnutí podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Zdůraznil, že rozhodnutí napadá v celém rozsahu. K žalobním bodům ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. uvedl, že žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu porušil § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), neboť se žádostí o udělení azylu nezabýval odpovědně a svědomitě, a porušil rovněž § 32 odst. 1 správního řádu, neboť nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, zejména ve vztahu k situaci v zemi jeho původu. Zdůraznil, že hlavním důvodem jeho odstěhování do České republiky byla ekonomická situace ve Vietnamu, kde nemohl sehnat práci, přičemž je obecně známo, že Vietnam je chudou zemí. Pokud by se do Vietnamu vrátil, neměl by reálnou naději se uživit, musel by shánět byt, a hrozilo by mu, že nepřežije. Tyto důvody považuje za dostačující pro udělení humanitárního azylu. Žalovanému vytýká, že dospěl k nesprávným závěrům, které neodpovídají obsahu ani smyslu platné právní úpravy. Vytýká mu dále obecně porušení ustanovení § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, jakož i porušení ustanovení § 12 zákona o azylu, čehož důkazem je správní spis, především rozhovor vedený se žalobcem pracovníkem OAMP ke zjištění důvodu žádosti o azyl. Má též za to, že se žalovaný řádně nezabýval ověřením existence překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Navrhoval proto, aby soud zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu pro nezákonnost a pro vady řízení a věc mu vrátil k novému řízení.

Krajský soud v Praze napadeným rozsudkem žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl k závěru, že správním orgánem provedené dokazování bylo spolehlivým podkladem pro zjištění skutečného stavu věci. Soud se ztotožnil s právním hodnocením žalovaného, a pochybení, která uváděl žalobce v žalobě, neshledal. Konstatoval, že ze správního spisu je zřejmé, že závěry správního orgánu vycházely jednak z tvrzení žalobce, obsažených v žádosti o udělení azylu, z pohovoru se žalobcem a ze specifikovaných tiskových materiálů, které má Ministerstvo vnitra k dispozici pro posuzování situace v zemi původu žalobce, tedy ve Vietnamu. Shodně se správním orgánem proto i soud uzavřel, že důvodem žádosti žalobce o azyl byla jeho tíživá ekonomická situace v zemi původu, přičemž tyto potíže nejsou důvodem pro udělení azylu na území České republiky ve smyslu zákona o azylu. Žalobce totiž neuvedl žádný důvod, z něhož by bylo možno dovodit, že byl ve Vietnamu vystaven pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženského vyznání, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, či pro zastávání určitých politických názorů. Pokud jde o tvrzené kruté zacházení ze strany jeho zaměstnavatele, jednalo se o jednání soukromé osoby, které ani nebylo, jak vyplývá z výpovědi žalobce, motivováno některým z důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Proto závěr správního orgánu, že žalobce důvody pro udělení azylu podle § 12 zmíněného zákona neprokázal, shledal soud oprávněným a v souladu se zákonem. Stejně tak shledal zákonným posouzení žádosti o azyl z hlediska ustanovení § 13 zákona o azylu, neboť z obsahu spisového materiálu jednoznačně vyplynulo, že žalobce není rodinným příslušníkem osoby, které byl azyl udělen. Totéž pak platí i pro udělení tzv. humanitárního azylu, k podmínkám jehož udělení Krajský soud v Praze vysvětlil, že na udělení tohoto typu azylu není právní nárok, a je na volném uvážení správního orgánu, nakolik konkrétní okolnosti uváděné žadatelem o udělení azylu posoudí jako okolnosti hodné zvláštního zřetele. Pokud daném případě správní orgán po posouzení osobní situace žalobce a poměrů v zemi původu dospěl k závěru, že humanitární azyl neudělí, pak toto rozhodnutí podléhá soudnímu

přezkumu jen z hlediska, zda tento závěr vychází z dostatečných podkladů a je logicky správný. Pochybení v tomto směru ze strany správního orgánu soud nezjistil. Konečně též nezjistil pochybení správního orgánu ve vztahu k posouzení existence překážky vycestování ve smyslu § 28 zákona o azylu v souvislosti s ustanovením § 91 téhož zákona. Soud se ztotožnil s tím, že podle informací získaných v průběhu správního řízení nelze učinit závěr, že by žalobce náležel k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími takovou překážku ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítal, že v řízení před krajským soudem nebyl zastoupen advokátem ani jiným zástupcem, a jeho práva tak byla poškozena. Připomněl, že se domluví česky jen velmi obtížně, tudíž bez zastoupení advokátem nemohl uplatnit všechna práva tak, jak zaručují platné zákony České republiky a mezinárodní dohody, jimiž je republika vázána. Dále uvedl, že v průběhu správního řízení s ním byl proveden pouze jediný pohovor, který nemohl dostačovat k ověření podmínek pro udělení či neudělení azylu. Některé otázky mu byly položeny tak, že nerozuměl či nechápal jejich obsah a neměl dostatek času na jejich promyšlení. Stěžovatel si neporozuměl s odpůrcem především v otázce, zda má v České republice nějaké rodinné svazky. Proto uvádí, že zde má řadu přátel, kteří mu v počátcích pomohli a dále pomáhají. Bydlení má zajištěno u paní E. T., na adrese S. č. p. 36, okres P. Stěžovatel nepochopil, že tato informace je naprosto stěžejní pro jeho žádost na udělení azylu. Neřekl ji ani při ústním jednání před žalovaným, neboť nebyl dobře poučen ve svém rodném jazyce. Informace se tak nedostala včas žalovanému před rozhodnutím o udělení či neudělení azylu, a stěžovatel ji opomněl uvést též ve své žalobě ke krajskému soudu. K věci samé pak uvedl, že z Vietnamu přicestoval především z politických a ekonomických důvodů za prací. Ve Vietnamu nemohl sehnat práci, protože Vietnam je chudou zemí, v mnoha částech země lidé žijí v chudobě či pod hranicí chudoby. Pokud ve Vietnamu pracoval, pak tomu bylo za velmi tvrdých podmínek, měl nízký příjem, který nestačil na jeho základní životní potřeby a bylo s ním zacházeno nelidsky, čímž byla porušena jeho přirozená lidská práva. Pokud by se vrátil do Vietnamu, není reálná naděje, že by sehnal zaměstnání či bydlení. Hrozilo by mu tedy nebezpečí nepřežití. Tyto důvody jsou podle jeho přesvědčení dostatečným podkladem pro udělení humanitárního azylu. Pokud je správní orgán takovými neshledal, dospěl k nesprávným závěrům, které neodpovídají obsahu ani smyslu platné právní úpravy. Dále připomněl, že ve Vietnamu se on i celá jeho rodina zadlužili, a má oprávněné obavy, že z tohoto důvodu by mu hrozilo ve Vietnamu dlouhodobé věznění a další perzekuce. V dodatku ke kasační stížnosti pak ještě připomněl, že vážným důvodem pro udělení azylu je možnost spojení jeho rodiny, neboť má v České republice švagra, pana N. H. T., který trvale bydlí ve S. č. p. 36 společně se stěžovatelem. Tím jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 13 uvedeného zákona. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podáním ze dne 21. 6. 2004 požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje správní orgán na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Pokud stěžovatel namítá poškození svých práv tím, že nebyl v předchozím řízení zastoupen advokátem ani jiným zástupcem, správní orgán sděluje, že jmenovaný byl poučen o možnosti nechat se během řízení o udělení azylu zastupovat, či obrátit se s žádostí o pomoc na nevládní organizace zabývající se problematikou žadatelů o azyl; že tuto možnost nevyužil nelze přičítat k tíži správního orgánu či soudu. Pokud pak namítá, že jediný pohovor nemohl postačovat

k rozhodnutí o udělení azylu, a že navíc některým položeným otázkám neporozuměl a neměl dostatek času k jejich zodpovězení, sděluje správní orgán, že pohovor dne 18. 9. 2003 byl se stěžovatelem proveden za účasti tlumočníka vietnamského jazyka, s čímž stěžovatel souhlasil. Na konci pohovoru byl vyzván, aby doplnil skutečnosti, které pokládá za potřebné objasnit, o což neměl zájem. S obsahem protokolu o pohovoru byl seznámen, nežádal doplnění ani změny. Námitky proti osobě tlumočníka nevznesl, a tudíž jeho tvrzení, že nerozuměl některým otázkám, je bezpředmětné. Další předkládané námitky jsou z hlediska důvodů pro udělení azylu zcela nerozhodné. Ke stěžovatelově domněnce, že se správní orgán nedostatečně zabýval případným udělením azylu podle § 14 zákona o azylu, správní orgán konstatuje, že udělení tohoto typu azylu (z humanitárního důvodu) je věcí volné úvahy správního orgánu. Subjektivní oprávnění žadatele na udělení azylu z tohoto důvodu zde neexistuje, a jeho neudělením nebyl stěžovatel ve svých právech zkrácen; soud i správní orgán se touto otázkou zabývaly dostatečně. Žalovaný ještě připomíná, že ani Krajský soud v Praze neshledal v jeho postupu či závěrech nezákonnost ani vady řízení, proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl k závěru, že není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda předchozí řízení naplňuje kasační důvody tak, jak jsou vymezeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. S ohledem na to, že stěžovatel žádné zde uvedené důvody přímo neoznačil, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu, než za něho tento důvod či důvody z obsahu kasační stížnosti dovodit.

Stěžovatel především namítá, že v předchozím řízení (jak správním, tak soudním) nebyl zastoupen zástupcem, čímž byla porušena jeho práva, a že v průběhu řízení provedený jediný pohovor, při němž některým otázkám neporozuměl, je nedostačující pro posouzení podmínek udělení azylu. Nejvyšší správní soud dovozuje, že stěžovatel namítá pochybení správního orgánu, tedy stížnostní důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.: došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud nejprve musel posoudit, zda tento stížnostní důvod je přípustný ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., podle něhož není přípustná kasační stížnost, opírá-li se mj. o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno. Stěžovatel v podané žalobě sice konkrétně neuváděl vadu řízení před správním orgánem spočívající v nedostatku zastoupení advokátem a v nekvalitně provedeném pohovoru, nicméně z toho, že namítal obecně porušení správního řádu ze strany správního orgánu v tom, že se jeho žádostí o udělení azylu nezabýval odpovědně a svědomitě lze připustit, že zmíněný stížnostní důvod uplatnil. Po porovnání tvrzení stěžovatele s obsahem správního spisu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že k naplnění důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak, jak byl stěžovatelem specifikován, nedošlo.

Již při sepisu žádosti o azyl dne 2. 7. 2002 potvrdil stěžovatel svým podpisem, že převzal poučení pro žadatele o udělení azylu na území České republiky v jazyce vietnamském a jeho obsahu porozuměl. Prohlásil rovněž, což rovněž stvrdil svým podpisem, že byl poučen o svých právech a povinnost po dobu pobytu na území České republiky, a to včetně práva kdykoliv se obrátit o pomoc na Úřad Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky a kontaktovat další organizace zabývající se ochranou zájmů uprchlíků. Součástí písemného poučení o právech azylanta je přitom též možnost zvolit si pro řízení zástupce. Pokud tak stěžovatel neučinil, nelze v tom spatřovat pochybení ze strany správního orgánu, tedy stěžovatelem mu podkládané porušení zákona v ustanoveních o řízení podle správního řádu. Pokud jde o stěžovatelovu námitku týkající se kvality protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu (ze dne 18. 9. 2003), nutno přisvědčit žalovanému, že tento pohovor byl proveden se souhlasem stěžovatele v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočníka pana B. A. Pokládané otázky jsou jasně formulované, nelze jim vytýkat neurčitost, a stěžovatel na ně též dával jednoznačné odpovědi. S obsahem protokolu (a to s každou jeho stranou zvlášť) byl stěžovatel seznámen, souhlasil s ním a nežádal doplnění. Každá strana protokolu je opatřena jeho podpisem. V závěru uvedl, že nežádá další doplnění ani změny, aniž by namítal skutečnosti uvedené v kasační stížnosti. Námitky proti tlumočníkovi nevznesl, a tudíž jeho tvrzení, že nerozuměl při pohovoru některým otázkám, je zcela v rozporu s obsahem protokolu. Tento jeho stížnostní důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nebyl tudíž Nejvyšším správním soudem shledán opodstatněným.

Pokud stěžovatel namítá, že nebyl zastoupen advokátem též v řízení před Krajským soudem v Praze (výslovně to však v kasační stížnosti nevymezuje), pak lze usuzovat, že se dovolává stížnostního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že v řízení před krajským soudem podle soudního řádu správního není zastoupení žalobce advokátem povinné (na rozdíl od řízení o kasační stížnosti, v němž podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel advokátem zastoupen). To však neznamená, že i pro řízení před krajským soudem by si nemohl stěžovatel advokáta zvolit, či o jeho ustanovení požádat soud. Pokud tak neučinil, t. j. pokud si advokáta nezvolil, (ačkoliv o této možnosti byl poučen již v řízení před správním orgánem), a pokud soud o ustanovení advokáta nepožádal, pak nelze soudu vytýkat, že mu z vlastní iniciativy advokáta neustanovil, jestliže potřeba zastoupení advokátem k ochraně práv stěžovatele nevyšla v řízení před soudem z žádného úkonu stěžovatele najevo, když ten podal žalobu sepsanou v českém jazyce se všemi potřebnými náležitostmi takového podání a podrobně ji zdůvodnil. Stížnostní důvod nebyl tudíž shledán ani v postupu soudu.

Další námitky stěžovatele v kasační stížnosti se týkají již nikoliv procesních otázek, ale věci samé, t. j. důvodů, proč pokládá rozhodnutí krajského soudu, v němž se ztotožnil se stanoviskem žalovaného o nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12, 13 a 14 zákona o azylu za nesprávné. Lze z toho dovodit, že uplatňuje kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Ani taková pochybení však Nejvyšší správní soud v postupu Krajského soudu v Praze neshledal.

Podle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu se cizinci azyl udělí, bude-li v řízení o jeho udělení zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických

názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu, v platném znění, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl rodinnému příslušníku azylanta, jemuž byl azyl udělen podle § 12 nebo 14 téhož zákona, za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení azylu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny rozumí manžel azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18ti let, nebo rodič azylanta mladšího 18ti let.

Jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů podle ustanovení § 14 výše uvedeného zákona.

V projednávané věci správní orgán i krajský soud bezpečně z obsahu správního spisu, zejména údajů poskytnutých samotným stěžovatelem, zjistily, že důvody stěžovatele, pro které o azyl požádal, byly jen ekonomické (špatná ekonomická situace ve Vietnamu, nízká mzda, existenční problémy), eventuelně problémy se soukromým zaměstnavatelem, které stěžovatel v zemi původu nijak neřešil. Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá, než ve shodě s uvedenými orgány konstatovat, že jakkoliv jde o důvody lidsky pochopitelné, nelze je v žádném případě podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu, nehledě k tomu, že žádný ze zde uvedených důvodů stěžovatel ani netvrdil. Proto závěr, že stěžovatel nebyl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v citovaném ustanovení je v souladu se zákonem.

K námitce stěžovatele, že jedním z důvodů, které opomněl uvést v řízení před správním orgánem, a který je pro posouzení podmínek pro udělení azylu nevýznamnějším a nejzávažnějším, t. j. skutečnost, že má zajištěno v České republice bydlení a zajištěnu pomoc přátel, Nejvyšší správní soud dodává, že v tomto se stěžovatel mýlí, neboť tyto skutečnosti nejsou pro posouzení podmínek pro udělení azylu rozhodné, jak vyplývá z citace příslušných výše uvedených zákonných ustanovení. Pokud pak stěžovatel nově v kasační stížnosti uvádí, že z Vietnamu odešel též z politických důvodů, jde o skutečnost zcela novou, kterou neuplatnil v řízení před správním orgánem ani před soudem, a Nejvyšší správní soud k ní tudíž nemohl přihlédnout (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), nehledě k tomu, že stěžovatel tuto námitku nijak nezdůvodňuje.

Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost postupu správního orgánu ani při posuzování podmínek pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, neboť v řízení nebylo zjištěno, že by stěžovatel byl rodinným příslušníka azylanta, tedy osoby, které byl v České republice již azyl udělen. Pokud stěžovatel namítá, že v České republice bydlí spolu se svým švagrem, pak nezbývá než uvést, že tento typ příbuzenství není ustanovením § 13 odst. 2 zákona o azylu zohledňován.

Stěžovatel dále správnímu orgánu vytýká nedostatečné hodnocení jeho osobní situace ve Vietnamu při posuzování možnosti udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Správní orgán v řízení možnost udělení humanitárního azylu stěžovateli (v rámci skutečností tvrzených stěžovatelem) zkoumal, a dospěl k závěru, že podmínky pro jeho udělení v daném případě splněny nebyly. Nejvyšší správní soud dodává, že udělení humanitárního azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu (jedná se o volnost v rámci správního uvážení, nikoliv tedy o rozhodování svévolné), a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze

v omezeném rozsahu. Správní orgán posoudil jak osobní situaci stěžovatele v rozsahu jím tvrzeném, tak i stav v jeho zemi na základě zpráv, které si za tím účelem shromáždil, a které jsou podrobně popsány též v napadeném rozsudku Krajského soudu v Praze. Pokud z nich nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Soud posléze posuzuje pouze tolik, zda správní orgán nevybočil z obecných mezí daných základními principy platného právního řádu, zde především zákazu diskriminace, či z hlediska procesních předpisů. Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že výše citované meze správní orgán nepřestoupil, a tudíž lze o této otázce uzavřít, že krajský soud ji posoudil v souladu s platnými právními předpisy, jakož i dosavadní ustálenou judikaturou. Nejvyšší správní soud pro úplnost připomíná, že smyslem humanitárního azylu je možnost zareagovat především na zcela výjimečné případy (například u osob zvláště těžce postižených či nemocných, přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať již způsobenou lidskými či přírodními faktory), jakož i na další, sice nepředvídatelné situace, avšak svým způsobem zcela výjimečné. O takový případ u stěžovatele nejde.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušit. Proto kasační stížnost jako nedůvodnou v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že o návrhu není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu